

บทที่ 6

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

คุณภาพชีวิตที่ดีของคนในชุมชนเป็นหน้าที่หลักขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จะดำเนินการแต่ที่เป็นปัญหาก็คือในพื้นที่ปกครองขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีประชาชนในพื้นที่จะต้องให้การดูแลนั้นจะมีการทำกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งที่เป็นกิจกรรมในชีวิตประจำวันกับการมีกิจการค้าที่เป็นอาชีพของคนในท้องถิ่น ที่สร้างปัญหากระทบต่อความสงบสุขและการมีคุณภาพชีวิตที่ดี การกระทำเช่นนั้นเรียกว่าการทำให้เกิดเหตุรำคาญซึ่งถ้าเป็นเหตุรุนแรงจนส่งผลหรืออาจเป็นเหตุให้เสื่อมหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพแล้วการกระทำเช่นนั้นย่อมถือว่าผิดกฎหมายเนื่องจากเหตุรำคาญนั้นมีบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 เป็นกฎหมายกระจายอำนาจการบังคับใช้ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีบทบัญญัติว่าด้วยเหตุรำคาญอยู่ใน หมวด 5 ที่กำหนดถึง เหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น โดยเหตุดังกล่าวมีที่มาจากสถานที่ แหล่งน้ำ อาคาร บ้านเรือน โรงงาน แหล่งก่อสร้างตลอดจนสถานที่ประกอบกิจการต่าง ๆ ตลอดจนการเลี้ยงสัตว์ที่เป็นอันตรายจนทำให้เกิด แสง รังสี เสียง กลิ่น สารพิษ ความร้อนความสั่นสะเทือนตลอดจนฝุ่นละออง เขม่า เถ้า หรือสิ่งอื่นใดที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพตลอดจนกระทบกระเทือนต่อ คุณภาพชีวิตและสุขอนามัยที่ดี ของมนุษย์ทั้งทางตรงและทางอ้อมตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ตามมาตราถือเป็นเหตุรำคาญ ปัญหาต่อการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ก็คือในส่วนของบทบัญญัติว่าด้วยเหตุรำคาญนั้นกำหนดไว้เพียงเหตุที่ถือว่าเป็นเหตุรำคาญเท่านั้นในมาตรา 25 ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 โดยไม่มีรายละเอียดที่จะทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะนำไปใช้บังคับได้ทั้งนี้เนื่องจากยังไม่มีการตราข้อบัญญัติท้องถิ่นการบังคับใช้เหตุรำคาญตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขพ.ศ.2535 ที่จะวางแนวทางการใช้อำนาจหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายและกำหนดให้ผู้ก่อเหตุรำคาญได้ดำเนินการเพื่อลดหรือไม่ก่อเหตุรำคาญขึ้น รวมทั้ง การกำหนดให้ประชาชนในพื้นที่ปกครองได้รู้ถึงสิทธิและหน้าที่ตามข้อบัญญัตินี้ ปัญหาที่ยังไม่มีข้อบัญญัติท้องถิ่นว่าด้วยการบังคับใช้เหตุรำคาญตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 นี้ จึงส่งผลให้เป็นข้อจำกัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบังคับใช้กฎหมาย

จากที่กล่าวมานี้ทำให้การวิจัยกำหนดเป้าหมายในการหาคำตอบของการวิจัยคือ การบังคับใช้เหตุรำคาญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายที่กระจายอำนาจในการบังคับใช้ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีความจำเป็นที่จะต้องนำเอาบทบัญญัติของกฎหมายนี้ไปจัดทำเป็นรายละเอียดในการดำเนินการเพื่อให้เกิดการบังคับใช้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการระงับเหตุรำคาญและทำให้ประชาชนในท้องถิ่นได้รู้ถึงสิทธิในการดำเนินการในกรณีที่ได้รับความสะดวกหรือรำคาญ ทั้งนี้ รวมถึงผู้ที่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญจะรู้ถึงหน้าที่ในการดำเนินการแก้ไขหรือป้องกันการเกิดเหตุรำคาญ เหล่านี้ย่อมต้องใช้วิธีการจัดทำเป็นข้อบัญญัติท้องถิ่นระงับเหตุรำคาญเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะสามารถนำเอาข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้นไปเป็นฐานในการใช้อำนาจหน้าที่ได้ในทางกลับกันการมีข้อบัญญัติท้องถิ่นก็เพื่อให้ผู้ประกอบการหรือผู้ที่ก่อเหตุรำคาญขึ้นมีแนวทางปฏิบัติตามกฎหมาย และประชาชนในท้องถิ่นจะรู้ถึงการใช้สิทธิของตนเพื่อขอให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นระงับเหตุรำคาญ เพื่อให้เป็นกฎในรูปแบบของข้อบัญญัติในระดับท้องถิ่นที่ประชาชนจะได้ปฏิบัติตาม

การที่มีข้อบัญญัติท้องถิ่นเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวจะทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบังคับใช้เหตุรำคาญในข้อบัญญัติได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ดังนั้น การวิจัยจึงได้ศึกษาและวิจัยจนกระทั่งได้คำตอบในประเด็นต่างๆ ที่ควรปรากฏอยู่ในข้อบัญญัติท้องถิ่นว่าด้วยการบังคับใช้เหตุรำคาญตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขซึ่งการวิจัยได้ใช้วิธีวิทยาการวิจัยเชิงคุณภาพ ประกอบด้วย การวิจัยเอกสาร การสัมภาษณ์เชิงลึก การมีส่วนร่วมออกแบบ, ร่วมออกแบบในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล และใช้แนวคิดการกำกับดูแล แนวคิดในการดำเนินคดีแก่ผู้ก่อมลพิษ แนวคิดในการควบคุมเหตุรำคาญ แนวคิดเกี่ยวกับการสาธารณสุข ทฤษฎีรัฐและอำนาจรัฐ ทฤษฎีการบังคับใช้กฎหมาย หลักการคุณภาพชีวิต หลักการกระจายอำนาจ หลักความรับผิดชอบ หลักการอนุญาต และกฎหมายเหตุรำคาญ กฎหมายไทย ได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2542 พระราชบัญญัติสภาพตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.2496 พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ.2540 พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ.2528 และ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ.2542 และกฎหมายเหตุรำคาญของต่างประเทศ ได้แก่ กฎหมายพื้นฐานว่าด้วยการป้องกันการรบกวนต่อสาธารณะ (The Fundamental Law to Prevent Public Nuisance, 1967) (Japan) กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการก่อความ

รื้อคดีสาธารณะในสาธารณรัฐอินเดีย (Law Relating to Public Nuisance in India 2018) กฎหมายเหตุ รื้อคดี ของรัฐมินนิโซตา สหรัฐอเมริกา (Minnesota's Public and Private Nuisance Laws (2015) มาใช้ ในการวิเคราะห์ และเมื่อได้คำตอบสำหรับการจัดทำร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นว่าด้วยการบังคับใช้เหตุ รื้อคดีตามกฎหมายสาธารณสุข แล้วการวิจัยได้นำไปสู่การจัดทำการรับฟังความคิดเห็น (Hearing) เพื่อให้ประชาชนที่มีส่วนได้เสียได้ให้ข้อวิพากษ์ และข้อเสนอแนะที่นำไปสู่การปรับปรุงแก้ไขร่าง ข้อบัญญัติท้องถิ่นว่าด้วยการบังคับใช้เหตุรื้อคดีตามกฎหมายสาธารณสุข เพื่อให้เป็นข้อบัญญัติ ต้นแบบที่สามารถนำไปใช้ได้ คำตอบที่ได้มาจากการวิจัยนี้สรุปได้ ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย

การวิจัยมุ่งเน้นให้มีข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบว่าด้วยการบังคับใช้เหตุรื้อคดีตาม กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบังคับใช้เหตุรื้อคดีในการ กำหนดอำนาจหน้าที่ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และเจ้าพนักงานสาธารณสุข รวมทั้งการ กำหนดให้ประชาชนได้รู้ถึงสิทธิและหน้าที่ตามข้อบัญญัตินี้

เนื่องจากเหตุรื้อคดีเป็นปัญหาที่ควบคุมได้ยากเพราะผลกระทบที่เกิดขึ้น มิได้รุนแรง ถึงแก่ชีวิตเพียงแต่ทำให้เกิดความรำคาญแต่ถ้าหากต้องรับเอาความรำคาญอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน อาจส่งผลที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรืออาจเป็นเหตุให้เกิดความเสื่อมหรือเป็นอันตรายต่อ สุขภาพของผู้ที่ได้รับเหตุรื้อคดีเหล่านี้ในสังคมหรือชุมชน การบังคับใช้เหตุรื้อคดีโดยองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นมีความจำเป็นที่จะศึกษาวิเคราะห์ถึงสภาพแห่งปัญหาที่แท้จริงของเหตุ รื้อคดี โดยเฉพาะกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขฉบับนี้ไม่ได้กำหนดให้มีมาตรฐานของเหตุ รื้อคดีในแต่ละเหตุเหมือนดังเช่นกฎหมายฉบับอื่น เช่น พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพ สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535 มีบทบัญญัติเรื่องมลพิษสิ่งแวดล้อม และพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 มีบทบัญญัติเรื่องมลพิษจากโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งมลพิษต่าง ๆ นั้น มีการกำหนดค่ามาตรฐาน ที่จะเป็นตัวชี้วัดถึงการปล่อยมลพิษที่เกินมาตรฐานจึงจะเป็นความผิด ในขณะที่กฎหมายว่าด้วยการ สาธารณสุขกลับไม่มีการกำหนดค่ามาตรฐานที่จะให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถใช้เป็น เกณฑ์ในการบังคับใช้กฎหมาย ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่กล้าที่จะใช้กฎหมายฉบับนี้ บังคับแก่ผู้ก่อให้เกิดเหตุรื้อคดี ดังนั้นข้อสรุปของการวิจัยก็คือ การจัดให้มีข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อ กำหนดกระบวนการวิธีการใช้บังคับเหตุรื้อคดีให้เกิดความชัดเจน และเพื่อที่จะให้เป็นข้อบัญญัติ ท้องถิ่นที่ประชาชนในท้องถิ่นและเข้าถึงสิทธิต่าง ๆ และเพื่อให้ผู้ก่อเหตุรื้อคดีได้ถือปฏิบัติตาม

การจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นว่าด้วยการบังคับใช้เหตุรื้อคดีตามกฎหมายการสาธารณสุข ได้ นำเอาพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 หมวด 5 เหตุรื้อคดี มาเป็นฐาน ในการออก

ข้อบัญญัติท้องถิ่น ซึ่งข้อสรุปของการวิจัยพบว่า สาธารณสุขของข้อบัญญัติท้องถิ่นนี้ ประกอบด้วย องค์ประกอบของเหตุรำคาญ อำนาจหน้าที่พนักงานท้องถิ่น อำนาจหน้าที่พนักงานสาธารณสุข ผู้ที่ได้รับเหตุรำคาญ หน้าที่ผู้ก่อเหตุรำคาญ และความรับผิดชอบ

ข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบว่าด้วยการบังคับใช้เหตุรำคาญตามกฎหมายการสาธารณสุข สรุปสาระสำคัญของข้อบัญญัติท้องถิ่นดังกล่าวได้ 6 ประเด็น คือ

ประเด็นที่ 1 เหตุรำคาญ

การระบุเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อน แก่ผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ต้องประสบกับเหตุนั้น ระบุได้ดังต่อไปนี้

1) ในกรณีที่มีเหตุอันเกิดจาก แหล่งน้ำ ทางระบายน้ำ ที่อาบน้ำ ส้วม หรือที่ใส่มูลหรือเถ้า หรือสถานที่อื่นใดซึ่งอยู่ในทำเลไม่เหมาะสม สกปรก มีการสะสม หรือหมักหมมสิ่งของ มีการเททิ้งสิ่งใดเป็นเหตุให้มีกลิ่นเหม็นหรือละอองเป็นพิษ หรือเป็นหรือน่าจะเป็นที่เพาะพันธุ์พาหะนำโรค หรือก่อให้เกิดความเสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

2) ในกรณีที่มีเหตุอันเกิดจาก การเลี้ยงสัตว์อันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ต้องประสบกับเหตุนั้น ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

3) ในกรณีที่มีเหตุอันเกิดจาก อาคารอันเป็นที่อยู่ของคนหรือสัตว์ โรงงานหรือสถานที่ประกอบการใดไม่มีการระบายอากาศ การระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือการควบคุมสารเป็นพิษหรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็นหรือละอองสารพิษอย่างพอเพียงจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

4) การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อนสิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

5) เหตุอื่นใดที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ประเด็นที่ 2 อำนาจหน้าที่เจ้าพนักงานท้องถิ่น

การกำหนดอำนาจหน้าที่ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น โดยมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

- 1) รับเรื่องร้องทุกข์
- 2) ตรวจสอบหาข้อเท็จจริง ในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการ
- 3) ตรวจสอบความรุนแรงของเหตุรำคาญและสภาพผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนที่อยู่ใกล้ที่เกิดเหตุรำคาญ
- 4) ตรวจสอบสถานะของการก่อเหตุรำคาญที่เป็นต้นเหตุให้เกิดเหตุรำคาญ

- 5) ตรวจสอบประเภทของกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพว่าเป็นเหตุรำคาญ
- 6) ตรวจสอบใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ
- 7) เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจหน้าที่เข้าตรวจสอบสภาพร่างกายและจิตใจของผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุรำคาญตามคำขอของผู้ได้รับผลกระทบเหตุรำคาญ
- 8) ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขรายงานผลการตรวจสอบสุขภาพอนามัยของผู้ร้องเรียนต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น
- 9) ดำเนินการแจ้งให้ผู้ก่อเหตุรำคาญระงับเหตุรำคาญหรือบรรเทาเหตุรำคาญภายในกำหนดเวลา
- 10) ตรวจสอบการระงับเหตุรำคาญของผู้ก่อเหตุรำคาญ
- 11) ดำเนินการระงับเหตุรำคาญโดยค่าใช้จ่ายเป็นของสถานประกอบการที่ก่อเหตุรำคาญในกรณีที่ผู้ประกอบการไม่ดำเนินการระงับเหตุรำคาญ
- 12) ดำเนินการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทระหว่างประชาชนในท้องถิ่นกับผู้ประกอบการ กรณีเกิดเหตุรำคาญ
- 13) มีหน้าที่แจ้งผลดำเนินการต่อผู้ได้รับเหตุรำคาญ
- 14) ยึดหรืออายัดสิ่งของใด ๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีหรือเพื่อนำไปทำลายในกรณีจำเป็น
- 15) มีหน้าที่แจ้งผลการดำเนินการแก่ผู้ร้องเรียน
 - กรณีที่เกิดเหตุรำคาญนั้นเกิดในที่ หรือทางสาธารณะ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น มีหน้าที่ดังต่อไปนี้
 - 1) พิจารณาความต่อเนื่องของเหตุรำคาญและอันตรายร้ายแรงต่อสุขภาพและความรุนแรงที่เป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของคนในชุมชน
 - 2) ดำเนินการปรับปรุงแก้ไข เพื่อมิให้เป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนต่อไปแล้วคิดค่าใช้จ่ายทั้งหมด จากผู้ก่อเหตุรำคาญนั้น
 - 3) เปรียบเทียบปรับ หรือดำเนินคดีทางศาล แล้วแต่กรณี ตามอำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่น
 - 4) หากผู้ก่อเหตุไม่ยินยอมเสียค่าใช้จ่ายดังกล่าว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น ฟ้องเรียกค่าใช้จ่ายทางศาลได้
 - กรณีที่เกิดเหตุรำคาญนั้นเกิดในสถานที่เอกชน
 - 1) พิจารณาความต่อเนื่องของเหตุรำคาญและอันตรายร้ายแรงต่อสุขภาพและความรุนแรงที่เป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของคนในชุมชน

2) เมื่อเกิดเหตุรำคาญเกิดขึ้น แต่ไม่เป็นอันตรายอย่างร้ายแรง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น ดำเนินการออกคำสั่งให้มีการแก้ไขเหตุรำคาญ

3) หากเหตุรำคาญยังคงเกิดขึ้น แต่ไม่เป็นอันตรายอย่างร้ายแรง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น ดำเนินการแก้ไขในสถานที่เอกชนนั้นได้ โดยคิดค่าใช้จ่ายจากเจ้าของ หรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น

4) ดำเนินการลงโทษผู้ก่อเหตุรำคาญ โดยการเปรียบเทียบปรับ หรือดำเนินคดีทางศาลแล้วแต่กรณี

5) หากผู้ที่ก่อเหตุ ไม่ยินยอมเสียค่าใช้จ่ายดังกล่าว เจ้าพนักงานท้องถิ่นก็สามารถฟ้องเรียก ค่าใช้จ่ายทางศาลได้

การดำเนินการประชาสัมพันธ์ข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบว่าด้วยการบังคับใช้เหตุรำคาญ ตามกฎหมายการสาธารณสุข

ประเด็นที่ 3 อำนาจหน้าที่เจ้าพนักงานสาธารณสุข

เจ้าพนักงานสาธารณสุข มีอำนาจและหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- 1) ดำเนินการตรวจสอบสุขภาพกายและจิตของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุรำคาญ
- 2) แจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเหตุรำคาญ
- 3) แจ้งผลการตรวจสอบสุขภาพของผู้ที่ได้รับเหตุรำคาญให้แก่เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ประเด็นที่ 4 ผู้ได้รับเหตุรำคาญ

การให้สิทธิแก่ผู้ที่ได้รับเหตุรำคาญ มีดังต่อไปนี้คือ

1) มีสิทธิร้องทุกข์เหตุรำคาญให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นไปดำเนินการแก้ไขหรือระงับเหตุรำคาญ

2) มีสิทธิขอให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขตรวจสอบสุขภาพ กายและจิตใจจากผลกระทบที่ได้รับจากเหตุรำคาญ

3) มีสิทธิเรียกร้องขอให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นรายงานความคืบหน้าในการแก้ไขปัญหาเหตุรำคาญ

ประเด็นที่ 5 หน้าที่ผู้ก่อเหตุรำคาญ

หน้าที่ผู้ก่อเหตุรำคาญ มีหน้าที่ดังต่อไปนี้

1) มีหน้าที่ ดำเนินการตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น เพื่อบรรเทาหรือระงับเหตุรำคาญ

2) มีหน้าที่ดำเนินการตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขเพื่อบรรเทา หรือระงับเหตุรำคาญ

3) มีหน้าที่ชดใช้และเยียวยา ความเสียหายจากเหตุรำคาญแก่ผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุรำคาญ

4) มีหน้าที่ปรับปรุงแก้ไขเครื่องมืออุปกรณ์หรือการดำเนินการใดที่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

5) กรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งกับผู้ก่อเหตุรำคาญให้แต่ผู้ก่อเหตุรำคาญไม่แก้ไขเหตุรำคาญตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้เข้าไปแก้ไขเหตุรำคาญแล้วผู้ก่อเหตุรำคาญจะต้องเป็นผู้ชำระค่าใช้จ่ายนั้นแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่น

6) กรณีที่คำสั่งใด ที่ผู้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่ง ในกรณีของเหตุรำคาญ ซึ่งกฎหมายสาธารณสุข กำหนดให้ผู้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่ง ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่งนั้น

ประเด็นที่ 6 ความรับผิดชอบ

กรณีเมื่อบุคคลใดก่อเหตุรำคาญขึ้น โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร จะมีโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับไม่เกิน 25,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือ เจ้าพนักงานสาธารณสุข ดังต่อไปนี้

1) ไม่ดำเนินการตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น เพื่อบรรเทาหรือระงับเหตุรำคาญ
2) ไม่ปฏิบัติหน้าที่ดำเนินการตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขเพื่อบรรเทา หรือระงับเหตุรำคาญ

3) ไม่กระทำการชดใช้และเยียวยา ความเสียหายจากเหตุรำคาญแก่ผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุรำคาญ

4) ไม่ปรับปรุงแก้ไขเครื่องมืออุปกรณ์หรือการดำเนินการใดที่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

5) ไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ห้ามมิให้ใช้ หรือยินยอมให้ใช้สถานที่เอกชน ที่เกิดเหตุรำคาญที่เป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ

6) ไม่ยินยอมให้ยึด หรืออายัดสิ่งของใด ๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีหรือเพื่อนำไปทำลาย

มีโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับไม่เกิน 25,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

กรณีที่ผู้ได้รับใบอนุญาตในการประกอบกิจการที่เป็นอันตราย ต้องปฏิบัติตามดังนี้

1) ผู้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการที่เป็นอันตราย จะต้องแสดงใบอนุญาตดังกล่าวแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่น เมื่อมีการตรวจสอบหากผู้ใดฝ่าฝืน ไม่แสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและ

เห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท

2) ผู้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการที่เป็นอันตรายจะต้องแสดงใบอนุญาตดังกล่าวแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่น เมื่อมีการตรวจสอบหากผู้ใดฝ่าฝืนในกรณีอันเนื่องมาจาก ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด หากไม่ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท

ประเด็นทั้งหกประเด็นดังกล่าวเป็นข้อสรุปที่นำไปสู่การจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบว่าด้วยการบังคับใช้เทศราคาตามกฎหมายสาธารณสุข โดยมีโครงสร้างของข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบว่าด้วยการบังคับใช้เทศราคาตามกฎหมายสาธารณสุข จากการใช้วิธีวิทยาการวิจัยตามบทที่ 3 ทำให้ได้มาซึ่ง ข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบเพื่อการบังคับใช้เทศราคาตามกฎหมายสาธารณสุข เป็นโครงสร้างของการบังคับใช้เทศราคา ซึ่งข้อสรุปของการวิจัย มีสาระสำคัญ 5 ประเด็นคือ

ประเด็นที่ 1 รูปแบบขององค์กรระดับท้องถิ่นในการบังคับใช้เทศราคา

ข้อสรุปของการวิจัยนี้ สรุปได้ว่า หน่วยงานหลักที่ทำหน้าที่จัดการคือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอันซึ่งได้แก่ เทศบาล องค์กรบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีการปกครองที่อยู่ใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุดรูปแบบหนึ่ง โดย องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีอำนาจอิสระ (Autonomy) ในการบริหารจากรัฐตามขอบเขตที่กฎหมายกำหนด

และนอกจากนี้รัฐธรรมนูญได้บัญญัติให้อำนาจแก่ท้องถิ่นจากการกระจายอำนาจเพื่อการปกครองชุมชนในท้องถิ่นนั้น ๆ ทั้งนี้ เทศราคา เป็นเหตุที่เกี่ยวกับอนามัยและสิ่งแวดล้อมซึ่งกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมมีหน้าที่ในการแก้ไขจัดการเทศราคา และรับผิดชอบเกี่ยวกับสาธารณสุขชุมชน ส่งเสริมสุขภาพและอนามัย งานโภชนาการและอาหารปลอดภัย งานคุ้มครองผู้บริโภค การควบคุมและป้องกันโรค งานสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม งานรักษาความสะอาด และงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการให้บริการด้านสาธารณสุข งานสัตว์แพทย์ งานด้านการรักษาพยาบาลในเบื้องต้นเกี่ยวกับศูนย์บริการสาธารณสุขและงานทันตกรรมสาธารณสุข ซึ่งรวมถึงเทศราคาด้วย

ประเด็นที่ 2 ประเภทความผิดฐานก่อเทศราคา ตามมาตรา 25 แห่ง พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535

ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้นดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเทศราคา

- 1) แหล่งน้ำ ทางระบายน้ำ ที่อาบน้ำ ส้วม หรือที่ใส่มูลหรือเถ้า หรือสถานที่อื่นใด
 - (1) ตั้งอยู่ในทำเลไม่เหมาะสม สกปรก

(2) มีการสะสมหรือหมักหมมสิ่งของมีการเททิ้งสิ่งใด

(3) เป็นเหตุให้มีกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษหรือเป็นหรือน่าจะเป็นที่เพาะพันธุ์พาหะนำโรค หรือก่อให้เกิดความเสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพแหล่งน้ำทางระบายน้ำ ที่อาบน้ำ ส้วม หรือที่ใส่มูลหรือฉี่ หรือสถานที่อื่นใด นั้น

เหตุรำคาญตามข้อ 1) หากมีการใช้แหล่งนี้ตั้งอยู่ในทางที่ไม่เหมาะสม มีความสกปรกจนทำให้เกิดการหมักหมมของสิ่งสกปรก จะทำให้เกิดการหมักหมมเชื้อโรคหากปล่อยไว้จะส่งกลิ่นเหม็นหรือ มีละอองที่เป็นพิษถ้าหากได้รับกลิ่นหรือน้ำดังกล่าวโดนตัวอาจมีอาการแพ้ หรือหากเข้าไปในร่างกายซึ่งอาจจะมีอาการป่วยตามมา ดังนั้นเมื่อแหล่งน้ำ ทางระบายน้ำ ที่อาบน้ำ ส้วม หรือที่ใส่มูลหรือฉี่ โดยมีสภาพตามองค์ประกอบนี้ อยู่ใกล้ในบริเวณบ้านจึงส่งผลกระทบต่อสุขภาพที่เป็นเหตุรำคาญได้ ควรมีการแจ้งต่อพนักงานท้องถิ่นเพื่อจัดการเหตุรำคาญทางสาธารณะนี้

2) การเลี้ยงสัตว์

(1) ในที่หรือโดยวิธีใด

(2) มีจำนวนเกินสมควร

(3) จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

เหตุรำคาญตามข้อ 2) ในเรื่องการเลี้ยงสัตว์ซึ่งหมายถึงการเลี้ยง สัตว์ต่าง ๆ ที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของมนุษย์ที่ต้องพึงพาอาศัยมนุษย์ในแง่ของการคุ้มครอง การดูแล และการให้อาหารนั้น หากมีการเลี้ยงในจำนวนที่มากจนอาจเป็นเหตุรำคาญต่อบุคคลอื่น เช่น บ้านที่มีสัตว์เลี้ยงมากเกินไป อาจทำให้เกิดการสะสมของเชื้อโรค และส่งกลิ่นเหม็นหรือเสียงรบกวนของสัตว์ที่อาจสร้างความรำคาญแก่บ้านผู้ที่อยู่ใกล้เคียงจึงต้องควบคุมจำนวนที่ผู้เลี้ยงสามารถจัดการได้ในบริเวณ ที่เหมาะสม

3) อาคารอันเป็นที่อยู่ของคนหรือสัตว์ โรงงานหรือสถานที่ประกอบการใด

(1) ไม่มีการระบายอากาศการระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล

(2) การควบคุมสารเป็นพิษหรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษอย่างพอเพียง

(3) จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

เหตุรำคาญตามข้อ 3) เป็นการควบคุมสถานที่ของคนหรือสัตว์ซึ่งมีที่อยู่อาศัยที่ไม่ถูกหลักอนามัยสิ่งแวดล้อม หรือไม่มีการระบายอากาศที่เหมาะสม เช่น ไม่มีหน้าต่างระบายอากาศเป็นที่ทึบแสงและปราศจากการระบายน้ำที่ดี เช่นมีการปล่อยน้ำเสียทิ้งลงแม่น้ำ หรือการระบายน้ำเสียออกข้างทางในที่ไม่มีท่อระบายจะทำให้เกิดการสะสมของสิ่งทำให้เกิดเชื้อโรคสะสม หากมีการระบายน้ำเช่นนี้ต่อไป แหล่งที่อยู่อาศัยนั้นจะเป็นแหล่งเพาะเชื้อและอาจทำให้ชุมชนหรือคนในละแวกใกล้เคียงได้รับเหตุรำคาญเพราะ กลิ่นเหม็น เป็นต้น

4) การกระทำใด ๆ

(1) เป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือนฝุ่น ละออง เหม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด

(2) จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

เหตุรำคาญตามข้อ 4) กรณีที่บุคคลใด หรือกลุ่มบุคคล หรือสถานประกอบการ กระทำการใด ๆ ที่ก่อให้เกิดมลพิษทางด้านกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน ความสั่นสะเทือน ฝุ่นละออง เหม่า เถ้า หรือสารเป็นพิษอื่นๆ เช่น การเผาขยะมูลฝอย เผาต้นหญ้าจนเกิดเหม่า ควันเถ้า การเคาะ ตี หรือ ทวบโลหะให้เกิดเสียงดัง การตอกเสาเข็ม จนเกิดความสั่นสะเทือน การไม่ บดล้างของ หรือสีข้าว จนเกิดฝุ่น ละออง เป็นต้น จนเป็นเหตุให้เสื่อม หรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ทั้งนี้ ต้องมีลักษณะที่กระทำการเป็นการประจำ จนเกิดสภาวะที่กระทบต่อการดำรงชีพเป็นการประจำ และมีการกระทบต่อการดำรงชีพ โดยปกติสุขต่อบุคคลอื่นละออง เหม่า เถ้า

5) เหตุอื่นใดที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

กรณีอื่นๆ ที่มีได้ระบุไว้ข้างต้น และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ได้ออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข ในราชกิจจานุเบกษาแล้ว กรณีเช่นนั้น ก็ถือว่าเป็นเหตุรำคาญเช่นกัน

ประเด็นที่ 3 อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงาน

ข้อสรุปของการวิจัยนี้ สรุปได้ว่าอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะต้องมีการแก้ไข และจัดการเหตุรำคาญที่ต้องทำเป็นขั้นตอนตามกระบวนการเพื่อการปฏิบัติงานที่ถูกต้อง โดยเจ้าพนักงานท้องถิ่นนั้นมีอำนาจหน้าที่ เพื่อการแก้ไขและออกคำสั่งแก่ผู้ก่อเหตุรำคาญ โดยให้มีขั้นตอนการรับเรื่องราวร้องทุกข์ เพื่อกำหนดถึงตัวผู้ที่ได้รับเหตุรำคาญและบันทึกเรื่องราว และเมื่อ ต้องมีการตรวจสอบหาข้อเท็จจริง และวางแผนในการแก้ไขเหตุรำคาญนั้นตามมาตรา 44 (ก) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 รวมถึงการตรวจสอบวิเคราะห์ความรุนแรงของเหตุรำคาญและสภาพผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนที่อยู่ใกล้ที่เกิดเหตุรำคาญ ตามมาตรา 44 (ก) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 รวมถึงการตรวจสอบผู้ประกอบการต่าง ๆ ว่ามีการกระทำหรืออาจประกอบสัมมาอาชีพใดที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพทำให้เกิดเหตุรำคาญได้บ้าง ในส่วน ของอำนาจเจ้าพนักงานสาธารณสุขจะต้องให้มีการขอให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขเข้าตรวจสภาพ ร่างกายและจิตใจของผู้ที่ได้รับเหตุรำคาญเพราะผลกระทบจากเหตุรำคาญ รวมถึงให้มีรายงานผลการตรวจสุขภาพอนามัยของผู้ร้องเรียนต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น กระบวนการเหล่านี้เป็นการป้องกันเหตุรำคาญและเพื่อให้เจ้าพนักงานมีการแก้ไขเหตุรำคาญได้อย่างเหมาะสมจึงต้องมีการออกกฎเกณฑ์อำนาจหน้าที่

ประเด็นที่ 4 หน้าที่ของประชาชน

เพื่อให้เกิดการคุ้มครองจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุขจำเป็นจะต้องให้ประชาชนได้รับรู้ถึงสิทธิในการได้รับการแก้ไขเหตุรำคาญและรู้ว่าการกระทำใดเป็นเหตุให้เกิดเหตุรำคาญซึ่งจะทำให้ผู้ก่อเหตุรำคาญต้องแก้ไขตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ประเด็นที่ 5 ความรับผิดชอบ

เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลข้อสรุปของการวิจัยนี้ คือ ต้องมีความรับผิดชอบกำหนดไว้ในข้อบัญญัติซึ่งในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้น จะให้เป็นอำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการเปรียบเทียบปรับโดยกรณีเมื่อบุคคลใดก่อเหตุรำคาญขึ้น โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร จะมีโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับไม่เกิน 25,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

2. การอภิปรายผล

ส่วนที่ 1 ประเภทและองค์ประกอบของเหตุรำคาญ

เพื่อเป็นการแยกประเภทของเหตุรำคาญต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 มาตรา 25 ข้อ 1 ถึงข้อ 5 อันจะเป็นที่มาของการเกิดเหตุรำคาญเช่นเหตุรำคาญทางด้านเสียง กลิ่น ความร้อน หรือแสงต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้ทราบได้ว่าเหตุรำคาญนั้นเข้าองค์ประกอบของเหตุรำคาญในข้อใด ทำให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถแยกแยะเหตุรำคาญ ซึ่งจะทำให้การบังคับใช้อำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยองค์ประกอบของเหตุรำคาญเป็นการกำหนดลักษณะของการกระทำ ความผิดโดยองค์ประกอบความผิดของเหตุรำคาญมี 4 องค์ประกอบคือ 1) การกระทำ 2) ประเภทของเหตุรำคาญ 3) ผลของการกระทำ และ 4) ผลที่ทำให้เกิดความเสื่อมและเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

ส่วนที่ 2 การกำหนดอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 ซึ่งให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อการบังคับใช้เหตุรำคาญแก่ผู้ที่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญ เป็นการกำหนดอำนาจหน้าที่ให้แก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุรำคาญ และกำหนดอำนาจหน้าที่ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขเพื่อช่วยเหลือประชาชนในเรื่องการตรวจสุขภาพและโรคต่าง ๆ ที่อาจเกิดจากผลกระทบของเหตุรำคาญ หากประชาชนมีข้อสงสัยว่าการก่อเหตุรำคาญใดๆจะส่งผลให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพทั้งทางร่างกายหรือจิตใจซึ่งจะส่งผลดีต่อผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุรำคาญนั้น

ส่วนที่ 3 การกำหนดถึงสิทธิและหน้าที่ของประชาชน

เพื่อให้ประชาชนได้รับทราบถึงและเข้าใจสิทธิต่างๆเมื่อได้รับเหตุรำคาญเพื่อกำหนดคสิทธิในการขอความช่วยเหลือจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อให้ดำเนินการแก้ไขเหตุรำคาญกับผู้ก่อเหตุรำคาญและขอให้มีการตรวจสอบสภาพจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข และมีการกำหนดหน้าที่ให้ผู้ก่อเหตุรำคาญแก้ไขเหตุรำคาญตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น โดยจะต้องมีการแก้ไขตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ และหากไม่ปฏิบัติตามจะมีความรับผิดชอบซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถเปรียบเทียบปรับได้

ส่วนที่ 4 การกำหนดความรับผิดชอบ

การกำหนดความรับผิดชอบเพื่อต้องการให้ผู้ก่อเหตุรำคาญรับผิดชอบในสิ่งที่ได้กระทำให้เกิดเหตุรำคาญที่ทำให้เกิดความเดือดร้อนต่อบุคคลอื่นและ เพื่อให้เกิดความเกรงกลัวและระวังไม่ให้กระทำผิดซ้ำ

สรุปการอภิปรายผล ตามที่กล่าวมานี้จะเห็นถึงประโยชน์ต่าง ๆ จากการจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นว่าด้วยการบังคับใช้เหตุรำคาญตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและ เป็นประโยชน์ต่อประชาชนที่จะได้รับการคุ้มครองอย่างเป็นรูปธรรม โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่แก้ไขจัดการเหตุรำคาญ และเพื่อให้เป็นกฎต้นแบบสำหรับการจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นในการบังคับใช้เหตุรำคาญของขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จะนำไปใช้เป็นแบบอย่าง ซึ่งจะเกิดผลดีต่อคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชนในท้องถิ่น

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 การวิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1) จากการวิจัยให้นำข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบว่าด้วยการบังคับใช้เหตุรำคาญตามกฎหมายสาธารณสุขที่จัดทำขึ้นมาไปสู่กระบวนการทางนิติบัญญัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อตราเป็นข้อบัญญัติท้องถิ่นใช้บังคับ

2) ผลการวิจัยเสนอแนะให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสนับสนุนให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือกันจัดการเหตุรำคาญเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีของคนในชุมชน

3) เสนอแนะให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการประชาสัมพันธ์ในเรื่องการจัดการเหตุรำคาญ

3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยเสนอแนะหัวข้อวิจัยที่ควรจะทำต่อ คือ “ข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบว่าด้วยการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นในการเฝ้าระวังกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข” เนื่องจากปัญหาที่เกิดจากกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพเป็น

เรื่องที่เกิดขึ้นในชุมชนและผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรงคือประชาชน ดังนั้นจึงควรมีการจัดการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น เฝ้าระวังเพื่อการแก้ไขปัญหาในกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพภายในชุมชน

4. สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัย

ผลจากการวิจัยทำให้ได้คำตอบตามประเด็นปัญหาวิจัยและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยที่ตั้งไว้ทั้งข้อสรุปและข้อค้นพบ ดังนี้

4.1 ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์

- วัตถุประสงค์การวิจัยข้อ 1 เพื่อศึกษาและวิจัยแนวคิด ทฤษฎีและหลักการที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้เหตุรำคาญตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข มีคำตอบอยู่ในบทที่ 2

- วัตถุประสงค์การวิจัยข้อ 2 เพื่อศึกษาและวิเคราะห์สภาวะการณ์และผลกระทบของเหตุรำคาญอันเป็นปัญหาต่อคุณภาพชีวิตของประชาชน มีคำตอบอยู่ในบทที่ 4

- วัตถุประสงค์การวิจัยข้อ 3 เพื่อศึกษาและวิเคราะห์กฎหมายไทย และกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสาธารณสุขว่าด้วยเหตุรำคาญ มีคำตอบอยู่ในบทที่ 2 และ บทที่ 4

- วัตถุประสงค์การวิจัยข้อ 4 เพื่อศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบโครงสร้างข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อการบังคับใช้เหตุรำคาญตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข มีคำตอบอยู่ในบทที่ 4 และ บทที่ 5

- วัตถุประสงค์การวิจัยข้อ 5 เพื่อการจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบเพื่อการบังคับใช้เหตุรำคาญตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข มีคำตอบอยู่ในบทที่ 4 และบทที่ 5

4.2 ผลการวิจัยตามสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ คือ

“การบังคับใช้เหตุรำคาญตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขเพื่อระงับ ป้องกัน และแก้ไขเหตุรำคาญในท้องถิ่นจำเป็นต้องมีกฎระดับท้องถิ่นใช้บังคับตามหลักการกระจายอำนาจ คือ ข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบว่าด้วยการบังคับใช้เหตุรำคาญตามกฎหมายการสาธารณสุข โดยมีโครงสร้างของกฎหมายประกอบด้วย หลักการและเหตุผล อำนาจและหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่น อำนาจและหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุข สิทธิผู้ได้รับเหตุรำคาญ หน้าที่ผู้กระทำผิดเหตุรำคาญและความรับผิดชอบ”

คำตอบจากการวิจัยมีความสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ได้กำหนดไว้